

Конкурс

«А в Одесі акація цвіте...»

Когда я пою о любви без предела,
О людях, умеющих верить и ждать,
О гроздьях душистых
Акации белой,
Тебе я спешу свою песню отдать!

Многие города нашей планеты ассоциируются с деревьями, ставшими их символами. В нашей стране это Киев с каштановыми аллеями и Одесса, в которой по весне зацветает акация.

Акация – любимое дерево не только одесситов, но и жителей нашего края, где ей посвящены легенды, народные предания, стихи, песни. Слова из той, что поет Тоня, молодая морячка, героиня легендарной оперетты «Белая акация», мы вынесли в первые строки этой публикации, рассказывающей об итогах конкурса, который в минувшем мае был объявлен Департаментом образования и науки Одесского горисполкома при участии альманаха «Дерибасовская – Ришельевская». Он проходил под девизом «А в Одесі акація цвіте...».

Учащиеся школ Одессы прислали множество работ, проявив не только интерес к теме, но и знание истории родных мест, эрудицию в вопросах природоведения, литературы и искусства.

Согласно методике и традициям подобных творческих конкурсов, подведение итогов проходило поэтапно. Сначала члены жюри, опытные педагоги, отобрали работы для длинного списка претендентов на призовые места, а затем члены редколлегии альманаха составили короткий список, из которого и выбрали учащихся, занявших три первых, лауреатских места.

Ими стали:

Первое место – **София Мейлицева**, Одесская гимназия № 4. За отображение истории появления в Одессе первых насаждений акации и ее благотворной роли в жизни многих поколений.

Второе место – **Дмитрий Яковец**, Одесская СШ № 111. За лирическое стихотворение, отражающее роль акации в зарождении высокого чувства между молодыми людьми – в будущем дедушки и бабушки. Димы.

Третье место – **Варвара Осипова**, Одесский лицей № 9. За знание художественной литературы и обращение для раскрытия темы к произведениям Александра Куприна и Ивана Бунина.

Победители конкурса получают призы, учрежденные депутатом Одесского горсовета Александром Иваницким.

Президент АО «ПЛАСКЕ» Олег Платонов и редколлегия альманаха «Дерибасовская – Ришельевская» передадут в библиотеки школ, где учатся победители, подборки номеров альманаха, содержащих материалы по истории нашего города и края.

Работы трех лауреатов публикуются в 86 номере альманаха, посвященном Дню города, который выйдет ко 2 сентября. В этот день в Одессе будут высажены молодые деревца, из которых со временем вырастут прекрасные высокие акации – символ нашего города.

Феликс Кохрихт

Софія Мейліцева

«Витає в повітрі терпкий аромат...»

Весна цього року йшла до нас тихо, неспішним кроком. І раптом у травні якось несподівано заграла усіма яскравими фарбами, нагадавши, що скоро все ж таки літо.

Ось уже бузок почав розливати свої солодкі аромати, на каштанах запалали квіткові свічки. Але картина щастя, яке переповнює душу одесита, ще далека до свого завершення. Ось-ось, ще трохи – і настане той кульмінаційний момент, коли розумієш: я мешканець найблагословеннішого міста! А чому? Тому що зовсім скоро вулицями попливе аромат, який сповнить серця вірою в життя, бажанням бачити в усьому прекрасне. Цей аромат настільки

неповторний, що здається: ти опиняєшся в якомусь чарівному світі. І все це – білі грона акації.

Зазвичай акація починає розквітати наприкінці травня – на початку червня. І хоча насолоджуватися цим явищем можна недовго, десь тиждень, воно обов'язково стане незабутнім. Бо це стовідсотковий запах Одеси.

Нашому місту пощастило мати талановитого та творчого градоначальника – Дюка де Рішельє, який мріяв створити у безводному степу оазис, де б легко дихалось. В Італії він побачив прекрасне дерево, яке полонило його уяву. За власні кошти у Відні він закупив саджанці цього чуда, а потім безкоштовно роздавав кожному, хто обіцяв посадити дерево.

Кажуть, що перші акації з'явилися під Одесою у маєтку графа Розумовського у XVIII столітті.

Акаціям теж сподобалась Одеса – і вони пишно розрослися на вулицях і у дворах, ставши одним із символів нашого міста. П'яний аромат їх підкорив не тільки серця місцевих жителів. І. Дунаєвський, потрапивши під її чари, написав оперету «Біла акація», пісня з якої стала гімном нашої перлини біля моря. Фрагмент цієї мелодії грають куранти на будівлі мерії.

Наша красуня Одеса на карті виглядає маленькою плямочкою, але вона така рідна для всіх одеситів! А що може бути найдорожчим того місця, де ти народився, де ти насолоджуєшся безмежним морем та неповторним ароматом, який накриває все місто під час цвітіння акації? Її запасні грона з'являються в усіх районах Одеси, звисають гірляндами та зводять з розуму. Навіть письменник О. Купрін, назавжди зачарований нашим містом, застерігав: не приїжджати до Одеси наприкінці травня, бо, раз удихнувши цей аромат, можна закохатись і накоїти купу дурниць.

Моє маленьке серце теж сповнене любов'ю до нашого міста, а весна надихає жити, робити щось прекрасне. І ллються з душі рядки:

Кожного травня,
Наприкінці,
Трапляється диво
В рідному місті:

Біленькі та жовті
Цвітуть квіточки –
Звисають з акації
Грона хмільсті.

Витає в повітрі
Терпкий аромат,
Закохує в себе,
В Одесу, в життя!
Хто пахоці ці
Вдихнув хоч би раз,
Не втратить ніколи
Це відчуття!

Повернеться знову
Обов'язково!
Не зможе забути
Це місто, це море!
Залишиться в серці
Акації цвіт.
І посмішки щирі
Та наш колорит!

Дмитро Яковець

«Два серця в любові поєднались...»

А в Одесі акація цвіте...
Мила, зупинись,
Загляну в твої очі –
Запахи акаціевої ночі
У полон взяли нас, як колись.

Ти ішла назустріч – ні, летіла,
Як хмаринка біла з букетиком в руках.
А букетик такий білий-білий
Рідної Одеси сіяв запах.

– Це тобі, солдате! Усміхнись!
Виживи, живи! Буду чекати!
День і ніч тебе я буду виглядати
Тільки з перемогою вернись!

А в Одесі акація цвіте...
Пам'ятаєш, милий, тої ночі
Розлучила нас війна на довгі дні і ночі
І в любові поєднала два серця.

А в Одесі акація цвіте...
Перемога! Я живий! Я повернувся!
І до ніг акація упала...
Два серця в любові поєднались –
Це мої прабабуся й прадідусь.

Варвара Осіпова

«Символ багатства та кохання...»

А в Одесі акація цвіте...

Акація – символ Одеси, багатства та кохання. Її подарував морському місту Дюк де Рішельє.

Відтоді у травні наше місто наповнюється духмяним ароматом, що заражає все хворобою кохання. Нема порятунку від маленьких білих квітів. Вони заповнюють собою повітря, змушуючи перехожих чхати від квіткового пилу та закохуватися, наче в перший раз. Навіть місцевих жителів, у яких є певний імунітет, ця частина весни нагороджує коханням, ніжним і водночас палким, як квіти троянди. Проте квіти не можуть цвісти вічно, тож з оцвітанням троянди в'януть несподівані почуття.

Перед ароматом не встояв і відомий письменник І.О. Бунін. Про роман відомого письменника з одеситкою Ганною Цакні можна дізнатися з його листів. Поет, який вперше опинився в Одесі у травні, зустрів дівчину та через три дні після знайомства взяв її за дружину. В одному зі своїх листів він зізнавався, що сам не розуміє, як вони одружилися: «Про те, як я зізнався, як я робив пропозицію матері та як нас одружили, я нічого не пам'ятаю. В мене була гарячка у 60 градусів. Безглузда маячня, хронічна слинотеча, а на обличчі – ідіотська посмішка». Цей шлюб тривав недовго, бо тільки одцвіла акація, то й прозрів письменник.

У схожій ситуації опинився головний герой твору О.І. Купріна «Біла акація». Навесні він приїхав до Одеси та закохався у дочку власниці їдальні. Одружившись, він побачив її недоліки. З часом недоліків стало настільки багато, що він почав скаржитися своєму другові, звинувачуючи у всіх своїх проблемах акацію.

Подібні історії проживають у кожному подвір'ї, нагадуючи нам, що навесні наше місто перетвориться на Париж, проте із запахом акації...

У час, коли акації цвітуть,
Над містом наче янгол процвітає,
І всіх людей, що мріями живуть,
Цей Божий охоронець окриляє.
Радійте, люди, раю на землі,
Що з року в рік в Одесі розквітає,
І вогник щастя у своїй душі
Нехай жаданим вогнищем палає!

